

РЕШЕНИЕ

№ 27306

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11461** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 4, чрез М. Л. Г., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт № Р-22220522006712-091-001/27.06.2023 г., издаден от Е. С. Х. – орган, възложил ревизията, и Й. Р. К. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1351/21.09.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП. С оспорения РА, в частта, потвърдена от решаващия административен орган, за данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 03.2018 г., от м. 04.2021 г. до м. 11.2021 г. и от м. 01.2022 г. до м. 09.2022 г. на дружеството са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 490 921,64 лв. главница и лихви в размер на 272 215,61 лв., произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „ГРИНИС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „МИЛЕНИУМ ТРЕЙД КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], и „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт като незаконосъобразен, необоснован и издаден в противоречие с материалния закон. Поддържа, че ревизиращите органи неправилно са приели липса на реално извършени доставки по процесните фактури. Твърди, че представените в ревизионното производство документи доказват действителното получаване на стоките, последващата им реализация и използването им за независимата икономическа дейност на

дружеството. Навежда доводи, че органите по приходите неправилно са изградили изводите си въз основа на косвени доказателства, свързани с кадровата, техническата и материалната обезпеченост на доставчиците, както и с поведението на трети лица, за което жалбоподателят не следва да носи неблагоприятни последици. Пзовава се на практиката на СЕС относно недопустимостта правото на данъчен кредит да бъде отказвано единствено поради нарушения, извършени от доставчика, когато получателят е действал добросъвестно. Иска отмяна на ревизионния акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Б., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да потвърди ревизионния акт в оспорената част. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не взема участие в производството.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220522006712-020-001/21.11.2022 г. (л. 31), издадена от Е. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В., е възложено извършване на ревизия на „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от м. 12.2016 г. до м. 03.2018 г. и от м. 04.2021 г. до м. 09.2022 г. ЗВР е връчена по електронен път на 05.12.2022 г.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22220522006712-020-002/02.03.2023 г. (л. 33) и ЗИЗВР № Р-22220522006712-020-003/03.04.2023 г. (л. 36), издадени от органа, възложил ревизията, срокът за извършването ѝ е продължен до 05.05.2023 г.

Е. С. Х. е оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112 ДОПК със Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. (л. 17) на директора на ТД на НАП С., Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г. (л. 20) и Заповед № 3-ЦУ-2150/18.11.2022 г. (л. 26) на заместник изпълнителния директор на НАП.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22220522006712-092-001/19.05.2023 г. (л. 38), срещу констатациите на който не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК.

Ревизията приключва с РА № Р-22220522006712-091-001/27.06.2023 г. (л. 78), издаден от Е. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП В. – орган, възложил ревизията, и Й. Р. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. – ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 11.07.2023 г.

С ревизионния акт са установени допълнителни задължения за ДДС и лихви общо в размер на 763 137,25 лв., при декларираните от дружеството задължения за същите периоди общо в размер на 38 519,17 лв., от които внесени 31 955,19 лв. Задълженията произтичат от непризнато право на

приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, във връзка с чл. 6, чл. 25 и чл. 70, ал. 5 ЗДДС.

„МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД осъществява търговия на едро с пакетирани захарни и шоколадови изделия. Дейността се упражнява от три търговски обекта – складове, наети по договори за наем, находящи се в [населено място] и [населено място]. Представени са удостоверения за регистрация на обекти за търговия на едро с храни № 46397/10.05.2018 г. и № 101/10813/08.04.2019 г., издадени съответно от Областна дирекция по безопасност на храните – С. град и Областна дирекция по безопасност на храните – П..

В хода на ревизионното производство, с цел установяване на относимите факти и обстоятелства, са предприети процесуални действия, подробно описани в РД, който представлява неразделна част от РА по смисъла на чл. 120, ал. 2 ДОПК.

На ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № Р-22220522006712-040-001/20.02.2023 г. на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 ДОПК. Представени са главни книги, оборотни ведомости, счетоводни регистри, договор за счетоводно-консултантско обслужване от 01.08.2017 г. с „МК ФАКТОР“ ЕООД, договор за международни куриерски и транспортни услуги със „СПИДИ“ АД, договор за комплексно логистично обслужване от 29.05.2020 г. с „ПАПЛОГ“ ЕООД, договори за наем на складови помещения, договор за наем на движимо имущество от 01.08.2016 г. с „МАГ КАР“ ЕООД, договор за факторинг от 21.06.2017 г. с „МК ФАКТОР“ ЕООД и договор за факторинг от 01.04.2020 г. с „ЛИБЕРТИН“ ЕООД.

В хода на ревизията са приобщени доказателства, събрани в други контролни производства, относими към процесните доставчици и към предходни ревизионни производства, касаещи търговските отношения между дружествата от групата „М.“ и доставчиците, посочени във фактурите.

По отношение на „ГРИНИС“ ЕООД е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 23 347,46 лв. по фактури с предмет „кафе и захарни изделия“, упражнено през данъчни периоди от м. 02.2022 г. до м. 09.2022 г.

С Протокол за извършена насрещна проверка № П-22221023038277-141-001/05.04.2023 г. е установено, че дружеството не разполага с назначени лица по трудови или извънтрудови правоотношения. Управителят не се осигурява като лице, извършващо дейност. Не са установени собствени дълготрайни материални активи, нито данни за наети такива. Във връзка с връчено по електронен път ИПДПОЗЛ са представени копия на фактурите, декларации за съответствие и приемо-предавателни протоколи, които не са подписани. Не са представени извлечения от банкова сметка на „ГРИНИС“ ЕООД, а са представени такива от разплащателна сметка на „ВИРТУАЛ ОФИС КОНСУЛТ“ ЕООД. Представени са още инвойси и кредитни известия за извършени ВОП от държава членка на ЕС, опаковъчни списъци, ЧМР с вписани експедитор или комисионер, изпращач и получател, аналитична хронологична ведомост по сметка 304, както и писмени обяснения.

При проверка в информационната система на НАП е установено, че фактурите са отразени в дневник продажби на „ГРИНИС“ ЕООД. В РД е посочено, че доставчикът не е представил

съпътстващи фактурите документи – договори, стокови разписки, експедиционни бележки, документи за осъществена търговска кореспонденция, оборотна ведомост и главна книга. Констатирано е още, че дружеството има задължения към бюджета в особено големи размери, както и че към 05.05.2023 г. е издаден акт за deregистрация по ЗДДС.

По отношение на „МИЛЕНИУМ ТРЕЙД КОНСУЛТ“ ЕООД е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 18 533,57 лв. по фактури с предмет „стоки“ – бонбони и солени, упражнено през данъчни периоди м. 04.2021 г., м. 05.2021 г. и от м. 07.2021 г. до м. 11.2021 г.

Извършена е насрещна проверка, приключила с ПИНП № П-22220223038324-141-001/24.03.2023 г. Установено е, че дружеството не разполага с назначени лица по трудови или извънтрудови правоотношения. Само управителят е осигуряван като самоосигуряващо се лице. Не са установени собствени ДМА, а са ползвани под наем два обекта във В. и С.. Във връзка с връчено по електронен път ИПДПОЗЛ са представени копия на фактурите, инвойси по извършени ВОП от държава членка на ЕС, ЧМР, но не са представени извлечения от банкова сметка на дружеството, а такива от разплащателна сметка на „ЛИБЕРТИН“ ЕООД, ведно с договор за факторинг от 01.04.2020 г. При проверка в ИС на НАП е установено, че фактурите са отразени в дневник продажби на „МИЛЕНИУМ ТРЕЙД КОНСУЛТ“ ЕООД. Констатирано е, че доставчикът има задължения към НАП в особено големи размери и е deregистриран по ЗДДС на основание чл. 176 от закона.

По отношение на „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 270 433,22 лв. по фактури с предмет „стоки“ – сладки, солени и шоколадови изделия, упражнено през данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 03.2018 г.

Установено е, че дружеството е с прекратена регистрация и е заличено от ТР на 20.12.2020 г., поради което не може да бъде извършена насрещна проверка, но доставките му са изследвани в предходни контролни производства. За целите на настоящата ревизия са приобщени констатациите относно документираните доставки от „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД към „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД за периодите от 01.09.2016 г. до 31.01.2017 г., установени в предходно производство, завършило с РА № Р-22221319001456-091-001/20.01.2020 г.

Констатирано е, че ревизираното лице не е представило копия на фактури, издадени към „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД, както и че не е осигурен достъп до счетоводството. Установено е, че за ревизирания период дружеството няма открита банкова сметка, но е представен договор за факторинг с „ЛИБЕРТИН“ ЕООД. В хода на други контролни производства е установено, че „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД има сключени договори за транспортни и товаро-разтоварни услуги, както и договор за съхранение в складова база в С. с „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД. Представен е рамков договор за транспортни и товаро-разтоварни услуги от 25.09.2016 г., сключен между жалбоподателя и „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД. Съгласно представени писмени обяснения дружеството внася основно стоки от държави членки на ЕС, като с доставчиците се комуникира основно чрез електронна поща и телефон, а договорите и детайлите по конкретните сделки представляват търговска тайна.

Ревизиращите са констатирани, че основни клиенти на „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД са „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД и „МИСТРАЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. От анализ на констатациите от предходни ревизионни производства е прието, че е налице пълна свързаност

при търговските и икономическите взаимоотношения между „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД, „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД, „МИСТРАЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ЛИБЕРТИН“ ЕООД, като „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД не е имало оперативна търговска самостоятелност, а стоките в голяма част от случаите са получавани от „МИСТРАЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД.

По отношение на „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 173 194,16 лв. по фактури с предмет „стоки“ – сладки, солени и шоколадови изделия, упражнено през данъчни периоди от м. 05.2017 г. до м. 03.2018 г.

Установено е, че дружеството е с прекратена регистрация и е заличено в ТР, поради което не може да бъде извършена насрещна проверка, но доставките му са подробно изследвани в предходни контролни производства. Ревизиращите са приобщили РА № Р-22002220003609-091-001/11.06.2021 г., издаден на „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД за установяване на отговорност по ЗДДС за дължимия данък по доставки, извършени от „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД. В хода на приобщеното контролно производство е представен договор за счетоводно обслужване от 01.08.2017 г., сключен между жалбоподателя и „МК ФАКТОР“ ЕООД. Установено е, че справки-декларации по ЗДДС на „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД, „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД, „МИСТРАЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД са подавани от един и същ IP адрес.

С Протокол № 1740440/08.12.2020 г. са присъединени документи и доказателства от ревизионно производство, приключило с издаването на РА № Р-22221518002002-091-001/26.11.2018 г. на „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД, с който са определени задължения по ЗДДС за периодите от 19.09.2016 г. до 31.03.2018 г. Установено е, че дружеството е вписано в ТР на 08.06.2016 г., с едноличен собственик на капитала и управител Н. И. И.. Непосредствено преди започване на търговска дейност като собственик на капитала е вписана Б. К. Б.. В приобщеното производство е представен договор за комплексно логистично обслужване от 01.04.2017 г. между „ПАПЛОГ“ ЕООД и „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД. Констатирана е обвързаност между търговската, административната и финансовата дейност на „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД и лицата и дружествата, свързани с групата „М.“.

След анализ на констатациите, отразени в РД, органите по приходите са достигнали до извода, че е налице пълна свързаност при търговските и икономическите взаимоотношения на „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД, „МИСТРАЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД. Налични са доказателства, че стоките в повечето случаи са получавани от „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД и „МИСТРАЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, а търговската и административната дейност е ръководена от лица, свързани с реалните получатели на стоките и с дружества, извършващи финансови операции по съответните сделки.

Съгласно констатациите на РД, макар да са представени банкови извлечения, по които са налични разплащания, свързани с проверяваните доставки, не са представени стоков поток и съпътстващите фактурите документи – пътни листове, товарителници, експедиционни бележки, търговска кореспонденция, писма, заявки, поръчки и други. Не са представени и писмени доказателства относно договарянето за всяка отделна доставка по отношение на количество, вид, качество на стоката, срок на годност, място и дата на доставяне, място и дата на товарене и разтоварване. Според обясненията на управителя договорите и детайлите по осъществяването на

отделните сделки представляват търговска тайна.

Констатирано е, че разплащанията с контрагентите се извършват както в брой, така и по банков път, освен от собствени банкови сметки и чрез договори за факторинг.

В резултат на така установеното органите по приходите са обосנוвали извод, че „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД е реалният получател и е извършило вътреобщностни придобивания на процесните стоки, но същите документално са оформени като получени от „ГРИНИС“ ЕООД, „МИЛЕНИУМ ТРЕЙД КОНСУЛТ“ ЕООД, „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД и „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД. Следователно, според органите по приходите, предметът на фактурираните доставки – захарни и шоколадови изделия, кафе и пакетирани храни – е налице, но действителният доставчик не е лицето, посочено във фактурите.

Въз основа на тези констатации, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, във връзка с чл. 6, чл. 25 и чл. 70, ал. 5 ЗДДС, с РА е отказан данъчен кредит по издадените фактури от „ГРИНИС“ ЕООД, „МИЛЕНИУМ ТРЕЙД КОНСУЛТ“ ЕООД, „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД и „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД в общ размер на 485 508,41 лв.

В съдебното производство е допусната съдебно-счетоводна експертиза, но същата е заличена с протоколно определение от 02.04.2026 г. поради невнесен депозит. Жалбоподателят не е ангажирал допълнителни доказателства, не е осигурил изготвянето на експертизата и не е представил доказателства, които да оборят констатациите на ревизиращите органи.

По делото е представено Решение № 1087/21.07.2025 г. на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-13 състав, постановено по т. д. № 2246/2024 г., с което по молба на „ГРИНИС“ ЕООД е обявена свръхзадължеността на „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ООД, с начална дата 01.01.2023 г., открито е производство по несъстоятелност, допуснато е обезпечение чрез налагане на общ запор и възбрана върху имуществото на дружеството, постановено е прекратяване дейността на предприятието, дружеството е обявено в несъстоятелност и производството е спряно по реда на чл. 632, ал. 1 ТЗ. От мотивите на решението се установява, че молбата е подадена от „ГРИНИС“ ЕООД като кредитор по търговски вземания за доставени стоки, че ответникът не е оспорил състоянието си на неплатежоспособност/свръхзадълженост, както и че съдът е приел липса на достатъчно имущество и финансови средства за покриване на задълженията, включително значителни публични задължения. Настоящият съдебен състав съобразява това решение единствено като допълнително доказателство относно финансовото състояние на жалбоподателя и търговските му отношения с един от процесните доставчици, без да му придава самостоятелно значение за доказване или опровергаване на реалността на процесните доставки по ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на Дирекция ОДОП, ЦУ при НАП е връчено по електронен път на 23.10.2023 г. (л. 16). Жалбата е подадена на 02.11.2023 г. с вх. № 53-00-250 по описа на НАП, от надлежно лице и при наличието на правен интерес,

поради което същата е процесуално **ДОПУСТИМА**.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевиращи доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, дори и да не са наведени доводи за неговата нищожност. За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, но дори и наличието на такива не е в състояние да доведат до отмяна на РА на това основание предвид задължението на Съда да разреши спора по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. От представените по делото Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. (л. 17) на директора на ТД на НАП С., Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г. (л. 20) и Заповед № 3-ЦУ-2150/18.11.2022 г. (л. 26) на заместник изпълнителния директор на НАП следва изводът, че ЗВР и последващите ЗИЗВР са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация – Е. С. Х. – началник на сектор „Ревизии“ в при ТД на НАП В..

РД № Р-22220522006712-092-001/19.05.2023 г. (л. 38) съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него, съответни на изискванията по чл. 117, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за срока на издаването и съдържанието му. РД, ведно с допълнителните документи, доказателства и приложения, е връчен на ревизираното лице на 30.05.2023 г., видно от Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“. От значение за процесния случай е, че не е възпрепятствано правото на защита на ревизираното лице и на възможността му да подаде писмено възражение срещу РД, което ревизираното лице е сторило.

Ревизионният акт /РА/ № Р-22220522006712-091-001/27.06.2023 г. отговаря на изискванията за съдържание по чл. 120, ал. 1 от ДОПК предвид препращането към мотивите на РД изцяло. РД и РА са издадени от компетентни органи, такива на които е възложено извършването на ревизията, по силата на което са компетентни по издаването на РД, както и по силата на изричното оправомощаване за издаването на РА,

извършено от компетентен орган.

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели.

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ /ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА/ електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./; като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент /ЕС/ № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал. 3 и ал. 4 от ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях „усъвършенстван електронен подпис“ означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл.26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на

електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а „квалифициран електронен подпис“ означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ.

Видно е от съдържащите се в делото справки – извлечения от информационната система, че лицата, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА с електронен подпис, са притежавали сертификат, издаден „Информационно обслужване“ АД, с валидност за периода на подписване на документа. Освен това от публичният регистър, поддържан от доставчика на удостоверителни услуги и достъпен на адрес <https://www.stampit.org/bg>, може да се извърши проверка относно наличието на издадено удостоверение за квалифициран електронен подпис. Справката в този регистър показва, че към датата на издаване на РА подписалите го лица са притежавали издадени и валидни удостоверения за професионален електронен подпис.

От така представените преписи на хартиен носител, включително и от извършените справки в публичния регистър <https://www.stampit.org/bg/page/812>, се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията, както и че органите по приходите, извършили ревизията, са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на РД и РА.

От това се установява, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР, ЗИЗВР квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Ето защо Съдът намира, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са надлежно подписани.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и не е нищожен.

Спазен е срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Спорът по същество се свежда до това доказано ли е реално осъществяване на облагаеми доставки на стоки по процесните фактури именно от посочените във фактурите доставчици – „ГРИНИС“ ЕООД, „МИЛЕНИУМ ТРЕЙД КОНСУЛТ“ ЕООД,

„СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД и „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД, и съответно възникнало ли е за жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит.

Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на стоки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. Кумулативните условия за възникване на право на приспадане данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество - възникване на право приспадане на данъчен кредит по конкретните фактури, поради което в тежест на задълженото лице е да ги докаже.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗДДС данъчно събитие по смисъла на закона е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени лица по този закон. По силата на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Следователно за да възникне право на приспадане на данъчен кредит, следва да е налице действително осъществена доставка, при която е налице реално прехвърляне на правото на разпореждане със стоката като собственик. Когато предмет на доставката са родово определени вещи, каквито са процесните стоки – кафе, захарни, солени и шоколадови изделия, доказването на доставката предполага установяване, че доставчикът е разполагал със стоки от същия вид и количество, че тези стоки са били индивидуализирани, отделени и фактически предадени на получателя, както и че съществува проследимост относно придобиването, съхранението, транспортирането, товаренето, разтоварването и предаването им.

В нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е дадено определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. С разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с условието стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Легалната дефиницията за облагаема доставка е дадена в чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, а именно: всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

Съгласно чл. 25 ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице, се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. Условието за наличие на облагаема доставка като основание за възникване на

данъчно събитие, обуславящо правото на данъчен кредит, залегнало в разпоредбата на чл. 167 и чл. 63 от Директивата, е транспонирано именно с нормите на чл. 25 и чл. 68, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно Решение от 29.04.2004 г. по дело C-152/02, Пето отделение „правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба /чл. 18, ал. 2 от Шестата директива/, а именно: стоките да са били доставени или услугите - извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава-членка, може да се счита за служещ за фактура". Двете предпоставки за признаване право на данъчен кредит са кумулативни и липсата на която й да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право.

Според националният данъчен закон и постоянната практика на Съда на Европейския съюз по тълкуване на чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги. Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка или услуга - чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и чл. 69, ал. 2 ЗДДС, съответно чл. 62, чл. 63, чл. 167 и чл. 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС.

От събраните по делото доказателства се установява, че е изпълнено условието по чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, свързано с притежаването на данъчен документ /фактури/ от страна на жалбоподателя, издадени от преките доставчици, в които данъкът е посочен на отделен ред.

Притежаването на данъчна фактура и протокол/акт обаче не е достатъчно, за да обоснове реалност на отразените в счетоводните регистри стопански операции, а реалността на доставките за данъчни цели е основополагаща предпоставка за законосъобразното възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит от получателя на доставката. Доставката е доказана само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации. При оспорване на фактурата като частен свидетелстващ документ, в тежест на ползващия се от правата по тези документи е да докаже, че отразените във фактурата стопански операции действително са осъществени. Недоказана реална доставка, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице. В тази връзка за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението (валидността на търговската сделка), а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост (при доставката на стока) или за извършването на услугата (по арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС). Доказателствената тежест за реалност на доставката пада върху ревизираното лице, което черпи права от доставката чрез претенцията му за правото на данъчен кредит.

Съдът намира, че жалбоподателят не се справи с възложената му доказателствена тежест. Нито в ревизионното, нито в съдебното производство са представени годни и

убедителни доказателства, от които да се установи реално извършване на доставките именно от посочените във фактурите доставчици.

Не са представени договори или други документи, индивидуализиращи конкретните търговски отношения по всяка отделна доставка. Само по себе си обстоятелството, че писмен договор не е задължителен за действителността на търговската продажба, не освобождава получателя от необходимостта да докаже по друг начин съществуването, съдържанието и изпълнението на твърдяното правоотношение. В случая не са представени заявки, оферти, писмена търговска кореспонденция, писма, електронни съобщения, поръчки или други документи, които да установяват кога, от кого, при какви условия и за какви конкретни количества са заявявани процесните стоки.

Не са представени годни приемо-предавателни протоколи, подписани от материалноотговорни лица на двете страни, от които да се установи мястото, датата, видът, количеството и участниците в предаването на стоките. По отношение на „ГРИНИС“ ЕООД са представени приемо-предавателни протоколи, които не са подписани, поради което не могат да удостоверят предаване на стоката. По отношение на останалите доставчици липсват достатъчно конкретни документи, които да обвържат фактурите с реално движение на стока.

Не са представени стокоски разписки, складови разписки, експедиционни бележки, пътни листове, товарителници или други транспортни документи, които да позволят проследяване на движението на стоките от доставчиците до складовете на жалбоподателя. Не са установени място и дата на товарене и разтоварване, транспортни средства, водачи, лица, извършили товаро-разтоварната дейност, материалноотговорни лица за предаване и приемане на стоките, както и връзката на евентуално представени транспортни документи с конкретните фактури.

Не е представен годен стокоски поток, който да обвърже по вид, количество и стойност предходното придобиване на стоките от доставчиците, тяхното съхранение, последващото им изписване и фактическото им предаване на жалбоподателя. Представените счетоводни регистри, оборотни ведомости и хронологии на счетоводни сметки не са достатъчни, когато липсва първичен документален материал, отразяващ реално осъществена стопанска операция.

Не може да бъде споделено възражението на жалбоподателя, че последващата реализация на стоки от същия вид сама по себе си доказва реалността на процесните доставки. Последваща продажба на стоки може да сочи, че дружеството е разполагало със стоки от съответния вид, но не установява от кого, кога и при какви условия тези стоки са били придобити.

В настоящия случай органите по приходите не отричат изобщо наличието на стоки от вида на фактурираните, а приемат, че не е доказано стоките да са доставени от лицата, посочени във фактурите. Именно това обстоятелство е релевантно за правото на приспадане на данъчен кредит по конкретните фактури.

В съдебната практика трайно се приема, че има разлика между гражданскоправната

сделка и доставката за целите на ЗДДС. При сделката в гражданскоправен смисъл е достатъчно съвпадане на волеизявленията на страните, докато при доставката по смисъла на ЗДДС е необходимо реално осъществяване на стопанската операция. Следователно фактурата може да отразява формално договорено правоотношение, но ако не е доказано фактическо предаване на стоките от конкретния доставчик на конкретния получател, не е налице облагаема доставка, пораждаща право на данъчен кредит.

Правилни са изводите на органите по приходите, че установените по делото факти не следва да се разглеждат изолирано, а в тяхната съвкупност. Вярно е, че сам по себе си фактът, че доставчикът няма назначени лица, няма собствени активи, има задължения към бюджета или е deregистриран по ЗДДС, не е достатъчен да обоснове отказ на данъчен кредит. В случая обаче отказът не е основан единствено на тези факти, а на съвкупност от обстоятелства: липса на годни съпътстващи документи; липса на доказан стокосен поток; липса на доказан транспорт; липса на материална, кадрова и техническа обезпеченост при доставчиците; използване на факторингови схеми; общи IP адреси; данни от предходни ревизионни производства за икономическа и административна обвързаност между дружествата; обстоятелството, че стоките са с произход от ВОП и се доставят фактически до обекти, свързани с жалбоподателя или с групата „М.“.

По отношение на „ГРИНИС“ ЕООД липсват доказателства за кадрова и техническа обезпеченост, не са представени подписани приемо-предавателни протоколи, липсват извлечения от собствена банкова сметка на доставчика, липсват договори, стокоски разписки, експедиционни бележки, търговска кореспонденция, оборотна ведомост и главна книга. Представянето на инвойси, опаковъчни списъци и ЧМР във връзка с предходни ВОП не доказва последващо реално предаване на стоките от „ГРИНИС“ ЕООД на жалбоподателя.

По отношение на „МИЛЕНИУМ ТРЕЙД КОНСУЛТ“ ЕООД също не са представени достатъчни доказателства за реално предаване на стоките. Установено е, че дружеството не разполага с назначени лица, няма собствени ДМА, а плащанията са обвързани с факторинг и сметка на „ЛИБЕРТИН“ ЕООД. Представените инвойси и ЧМР доказват евентуално предходно придобиване или движение на стока, но не доказват, че именно този доставчик е предал конкретните стоки на жалбоподателя по процесните фактури.

По отношение на „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД събраните доказателства от предходни производства обосновават извод за липса на оперативна търговска самостоятелност. Дружеството е заличено, не е осигурен достъп до счетоводството му, няма самостоятелна банкова сметка, ползвало е факторинг през „ЛИБЕРТИН“ ЕООД, а основни негови клиенти са дружества от групата „М.“. Установени са данни за договори за транспортни, товаро-разтоварни услуги и съхранение с жалбоподателя. Тези факти не доказват реална доставка от „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД, а напротив – обосновават извод за формално участие на дружеството във веригата.

По отношение на „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД също е налице съвкупност от факти, сочещи, че дружеството е използвано като междинен документален доставчик. Установено е

подаване на справки-декларации по ЗДДС от един и същ IP адрес за „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД, „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД, „МИСТРАЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „СМАРТ ДИСТРИБУШЪН“ ЕООД. Установена е връзка чрез договори за счетоводно обслужване и чрез лица, свързани с групата „М.“. Данните от предходни ревизии сочат, че стоките, предмет на ВОП, са били доставяни фактически до складови бази, използвани от дружества от групата „М.“, а не е доказано самостоятелно движение на стоката през патримониума на „СЕЛЕКТИКО“ ЕООД като независим търговец.

Представеното Решение № 1087/21.07.2025 г. на Софийски градски съд за обявяване на свръхзадълженост и откриване на производство по несъстоятелност спрямо жалбоподателя не е основание само по себе си за отказ на данъчен кредит, но се вписва в общата доказателствена картина относно финансовите и търговските отношения между жалбоподателя и „ГРИНИС“ ЕООД, както и относно липсата на убедителни данни за обичайна самостоятелна търговска дейност, подкрепена с проследим стоков и паричен поток. Обстоятелството, че в търговското производство именно „ГРИНИС“ ЕООД се легитимира като кредитор по вземания за доставени стоки, а жалбоподателят не оспорва финансовото си състояние, има значение единствено като допълнителен контекст към вече установената от ревизията необходимост процесните доставки да бъдат доказани чрез конкретен и годен документален стоков поток. То не замества и не отменя задължението на жалбоподателя да докаже реалността на всяка доставка по конкретните фактури, по които е упражнено право на приспадане на данъчен кредит.

Съдът намира за правилен извода на органите по приходите, че жалбоподателят е действителният получател на стоки от вида на процесните, придобивани от държави членки на ЕС, но доставките са документално оформени през посочените във фактурите дружества. В този случай не е налице доставка от издателя на фактурата към жалбоподателя по смисъла на чл. 6 ЗДДС, поради което не възниква право на данъчен кредит по фактурата, издадена от това лице.

Следва да се подчертае, че настоящият спор не е спор по чл. 177 ЗДДС за ангажиране на солидарна отговорност на получателя за невнесен данък от доставчика. Предмет на делото е законосъобразността на отказа на право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и чл. 69 ЗДДС, поради недоказано реално осъществяване на облагаеми доставки от конкретните издатели на фактурите. Поради това възраженията на жалбоподателя, че ревизиращите органи е следвало да приложат чл. 177 ЗДДС, са неоснователни. При липса на доказана доставка от фактурирания доставчик към получателя не се преминава към анализ на предпоставките за солидарна отговорност, тъй като изобщо не е доказан първичният юридически факт, пораждащ правото на данъчен кредит.

Неоснователно е и позоваването на практиката на СЕС относно недопустимостта да се отказва право на данъчен кредит само поради нарушения, извършени от доставчика. Тази практика е приложима в случаите, когато реалното извършване на доставката е доказано, но се поставя въпрос дали получателят е знаел или е следвало да знае за данъчна измама, извършена от друг участник във веригата. Настоящият случай е различен, защото не е доказано реално осъществяване на доставките от лицата, посочени във фактурите. При недоказана доставка правото на приспадане не възниква, поради което не е необходимо органите по приходите да доказват знание или участие в

данъчна измама като самостоятелно основание за отказ.

Съгласно практиката на СЕС по дела C-285/11, C-78/12, C-159/14 и други, националната юрисдикция е длъжна да извърши глобална преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства, за да установи дали доставките са действително извършени и дали получателят може да упражни право на приспадане. В случая глобалната преценка на доказателствата води до извод, че процесните фактури не отразяват действително осъществени доставки от техните издатели.

Не може да се приеме, че счетоводното отразяване на фактурите при жалбоподателя и евентуалното им включване в дневниците за продажби на доставчиците е достатъчно за доказване на реалност на доставките. Съгласно чл. 51 ДОПК и чл. 182 ГПК вписванията в счетоводните книги се преценяват с оглед тяхната редовност и във връзка с всички останали доказателства по делото. Когато липсват годни първични документи за предаване, транспорт и съхранение на стоките, счетоводните записвания не могат да заместят доказването на реалната стопанска операция.

В случая по делото не е изслушано заключение на ССЧЕ, тъй като експертизата е заличена поради невнесен депозит. Следователно съдът не разполага със специализирано заключение, което да установи стоков поток, редовност на счетоводствата на доставчиците, проследимост на стоките или съпоставимост между придобити и реализирани количества. Последиците от това процесуално бездействие се понасят от жалбоподателя, който е носител на доказателствената тежест относно реалността на доставките.

Данъкът по процесните фактури е начислен неправомерно по смисъла на чл. 70, ал. 5 ЗДДС, тъй като не е доказано да е възникнало данъчно събитие по облагаема доставка от издателите на фактурите към жалбоподателя. Когато не е доказано прехвърляне на правото на собственост или фактическо предаване на стоките от конкретния доставчик, не е налице доставка по смисъла на чл. 6 ЗДДС. При липса на доставка не възниква изискуемост на данъка по чл. 25 ЗДДС и не възниква право на данъчен кредит по чл. 68 и чл. 69 ЗДДС.

Съдът намира за законосъобразни и изводите относно начислените лихви. След като се потвърждават установените задължения за ДДС, произтичащи от непризнатото право на приспадане на данъчен кредит, следва да бъдат потвърдени и лихвите, които имат акцесорен характер и следват главните задължения.

Предвид изложеното, оспореният РА № Р-22220522006712-091-001/27.06.2023 г., потвърден с Решение № 1351/21.09.2023 г. на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, е правилен и законосъобразен, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, заявената от ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от

съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Чл. 37 от ЗПП сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Според чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 130 до 450 лв. С оглед материалния интерес на спора, както и значителната фактическа и правна сложност на същия, съдът намира, че на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в максималния предвиден размер от 450 лева, които, превалутирани съгласно чл. 11 от ЗВЕРБ, се равняват на 230,08 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК Административен съд София-град, Трето отделение, 60-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 4, чрез М. Л. Г., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт № Р-22220522006712-091-001/27.06.2023 г., издаден от Е. С. Х. – орган, възложил ревизията, и Й. Р. К. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1351/21.09.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, с който за данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 03.2018 г., от м. 04.2021 г. до м. 11.2021 г. и от м. 01.2022 г. до м. 09.2022 г. са установени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 490 921,64 лв. главница и лихви в размер на 272 215,61 лв.

ОСЪЖДА „МИСТРАЛ ДИСТРИБУЦИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 230,08 евро /двеста и тридесет евро и осем евроцента/, равняващи се на 450 лв. /четиристотин и петдесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: